

În numele iubirii

*

Elira, Soran și caii negri

roman

CÎȘMIGIU
books

București, 2026

Cuprins

Despre poveste, pe scurt.....	5
Octombrie	7
Cum m-a găsit.....	10
Primul „te iubesc”	13
Prima gelozie.....	16
Distanțarea din gelozie	23
Învățarea	27
Zile de miere.....	31
Din nou acasă.....	34
Dulce casă, dulce „acasă”	38
Găsirea unui loc de muncă.....	42
Pregătirea de plecare.....	45
Decolare, aterizare	49
Aproape	53
Prima noapte	58
Împăcarea	62
Întâlnirea.....	66
Tăcerea	73
Tăcere prelungită.....	77
Speranță pierdută	81
Revenirea	85
Împăcarea	91
Hotelul	95
Semne de-ntrebare.....	102

Fericirea.....	106
Aproape împreună.....	110
Introspecție.....	114
Colegul de la job.....	118
Weekend la Paris.....	123
Disparația.....	129
Între furie și extaz.....	134
Între inimă și rațiune.....	140
El insista, eu încă oscilam.....	144
La cafea.....	149
Curcubeul.....	155
În numele iubirii.....	158
Seară de iarnă.....	161
Orașul în culori.....	163
Caii negri.....	167
Pe ultima sută de metri.....	171
Ajunul de Crăciun.....	175
Dimineața de Crăciun.....	180
Între Crăciun și Revelion.....	186
Pe urmele unei legende.....	191
Revelionul.....	197
Lucruri care nu încap în bagaje.....	204
Retras sau dispărut?.....	210
Elira detectiv particular.....	216
Cafeneaua și cele trei litere.....	220
Investigații.....	227
O problemă nu vine niciodată singură.....	230
Convalescența.....	234
Arest la domiciliu.....	239

O zi doar a mea	243
Luminița din viscol	246
Arestați de viscol	255
Nedumerirea	262
Semne de primăvară	266
Din nou în rutină	269
Excursia.....	272
Liniștea dinaintea furtunii.....	276
Furia.....	281
Romanul din oglindă	286
Tăcerile lui Noe	291
Aceeași cabană, alt decor.....	297
Timp împrumutat.....	306
Scrisoarea lui Soran	310
Scrisoarea lui Noe	330
Între două scrisori.....	340
Madeira	343
Epilog	358
Notă autor.....	359

Octombrie

Era anul Dragonului. Cel puțin așa spunea zodiacul chinezesc. Era și semnul meu, iar eu luasem asta drept un semn bun, mai ales că de curând fusese și ziua mea de naștere. În rest... era doar un început de octombrie luminos, cu aer plăcut și miros de fructe coapte.

Îmi căutam de lucru de ceva vreme. În ziua aceea însă am dat peste un anunț care avea să-mi ofere oportunitatea de a lucra în Germania. Părea ceva de nerefuzat. Era în zona Dortmund. Nu mai fusesem niciodată în acea parte a țării, dar mi-am spus că merită să încerc. La urma urmei, tot Germania era.

La vremea aceea, totul părea să se așeze perfect. Mi se părea începutul unei aventuri promițătoare. Nu aveam de unde să știu că locul de muncă nu era ceea ce îmi imaginasem. Nici că în acele zile aveam să-l întâlnesc pe Soran.

Mai târziu aveam să mă întreb, de multe ori, dacă anul Dragonului îmi purtase noroc sau doar mă dusesese exact acolo unde trebuia să fiu.

Pe la jumătatea lui octombrie eram deja pe pământ german, încercând să înțeleg realitatea unei șanse ce părea promițătoare, dar care avea să se dovedească mai complicată decât mă așteptam. Firma pentru care

venisem, nu corespundea așteptărilor mele, însă îmi oferise cazare pentru trei zile la un hotel de patru stele din Dortmund.

În acele trei zile, orașul mi s-a dezvăluit ca o poveste de iubire. Plimbările prin centru, străzile cu lumină difuză și cafenelele ascunse, mă captivau și mă cucereau fără explicații. Fără să știu, Dortmund a devenit decorul unei întâlniri care avea să-mi schimbe cursul vieții.

Tot acolo s-a născut și poezia „Străzile din Dortmund”. Nu a fost planificată, nu a fost decisă.

A apărut pur și simplu ca o reacție la loc, la oameni, la ceea ce nu puteam încă înțelege.

Mai târziu, acea poezie avea să capete un alt nume în mine; „În numele iubirii”.

Dar atunci nu știam asta. Atunci era doar un început care nu se știa început.

Timpul se scurgea printre camere elegante și dimineți reci, iar plictiseala își făcea simțită prezența până când, fără să-l caut, l-am întâlnit pe Soran, prin intermediul tehnologiei.

În cele trei zile, mi-a scris, dar în ultima zi, înainte să plec am vorbit pentru prima dată cu el, printr-o cameră virtuală.

Ziua aceea părea să vibreze de energie misterioasă. Noroc sau destin aveam să descopăr mai târziu.

Glasul lui cald și privirea jucăușă chiar prin ecran, m-au atins adânc, creând în mine emoții pe care

credeam că le pot controla. Nu ne-am întâlnit atunci în realitate.

Am plecat acasă, crezând că totul se va pierde în rutina unei zile obișnuite. Am șters aplicația prin care vorbisem...dar universul avea alte planuri.

Cum m-a găsit

Pe aplicația prin care vorbisem numele meu nu era complet, așa fi putut, rămâne doar o prezență trecătoare, dar nu am rămas. În scurta noastră convorbire pe cameră m-am lăudat că sunt poetă. Glasul lui a vibrat ușor ca ecoul unui clopoțel într-un colț de grădină uitată, iar zâmbetul lui s-a făcut lumină pe ecran. Mi-a cerut să-i trimit o poezie. I-am trimis o poezie de dragoste - ca multe altele ce ieșiseră din inima mea ca niște fluturi de hârtie - fără să am intenții ascunse doar că acesta era felul meu de a simți lumea. Poezia era semnată și fără să-mi dau seama de asta, i-am oferit cheia să mă găsească pe Facebook, ca și cum ar fi descoperit o floare rară ascunsă printre frunziș.

Când am acceptat cererea de prietenie, mesajul lui a venit ca o adiere neașteptată:

- Elira, din momentul când te-am văzut prima dată, te-am plăcut, nu ai vrea o relație pentru totdeauna?

Am răspuns sec și ferm, cu vocea rece a rațiunii:

- Nu! Cum poți vorbi așa?! Abia ne-am cunoscut.

- Și ce dacă... eu știu sigur ce vreau. Mi-a răspuns jovial.

- Cred că îți amintești vârsta mea... sau ai uitat?
Am întrebat eu.

– Eu știu doar că te plac enorm. Restul nu contează.

– Nu! Tu nu realizezi că e o diferență mare de vârstă între noi?

– Nu mai vorbi așa, Elira! Nu se vede nicio diferență. Ești cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o. Mi-ai intrat din prima clipă în suflet. Pentru mine nu contează vârsta. Te rog să nu conteze nici pentru tine.

Nu i-am mai răspuns în acea zi, încercând să-l țin la distanță. Nici el nu a mai insistat prea mult pe tema iubirii, dar mesajele lui veneau ca valurile line care zguduiau malul inimii mele păstrând vie atracția fără a o copleși.

Am continuat să ne scriem ca prieteni. Nu zilnic, dar destul de des. Când a aflat că pictez s-a bucurat, dar l-am simțit și uimit. Era un subiect în plus pentru a întreține conversațiile. Mă întreba des despre pictură, despre poezii și alte activități, iar eu îi trimiteam din când în când, ba o schiță, ba o poezioară. Iar el le primea cu ochii plini de uimire ca și cum ar fi descoperit o lume întreagă într-o singură floare desenată. S-a bucurat de fiecare dată și mi-a spus că și el scrie poezii, dar nu le-a publicat niciodată – Ca un păianjen care țese fire de argint invizibile pentru lume.

Într-o zi, mesajele lui au devenit mai intense, mai apropiate, ca o lumină care străpunge încet ceața. Mi-a scris:

– Elira, te iubesc! Mă gândesc la tine tot mai mult. Pur și simplu te iubesc, nu te pot scoate din minte. Nu îți cer nimic! Te voi iubi toată viața, chiar dacă dorești o relație cu mine sau nu. Mi-ai intrat în suflet iremediabil.

Și atunci iremediabil mi-a intrat și el în sufletul meu. Mi-am simțit inima cum se deschide ca o fereastră către zări nebănuite, iar în aer plutea promisiunea unui început care nu se putea opri.

Primul „te iubesc”

Mesajele lui au început să se întrețese ca un fir de lumină printr-un labirint de umbre. Uneori, păreau simple, dar purtau cu ele greutatea unei intensități neașteptate. Într-o zi, vocea lui digitală m-a pătruns, într-un mod care m-a făcut să tresar:

– Elira, te iubesc! Mă gândesc la tine mult.... poate e greu să mă înțelegi... nici eu nu mă înțeleg, nu știu de ce te iubesc, dar pur și simplu te iubesc. Nu-ți cer să mă iubești dacă nu poți. Dar eu te voi iubi toată viața.

Am rămas blocată pentru o clipă cu degetele, tremurând pe tastatură, incapabile să aștearnă ce simțeam cu adevărat. Mă simțeam prinsă între dorința de a ceda și nevoia de a-mi păstra rațiunea. Într-un gest mecanic, i-am scris;

– Te iubesc! Inima mea, nu știa încă să exprime tot ce simțea, iar mintea mea încerca să potrivească realitatea cu dorința. Rațiunea încă cântărea diferența de vârstă, dar și faptul că venea dintr-o altă cultură.

El nu a răspuns imediat, semn că, probabil, cuvântul acela atât de scurt, dar intens, l-a copleșit. A răspuns cu o sinceritate, ce nu putea fi ascunsă;

– Nu... Elira! Eu te iubesc și nu-ți cer să mă iubești dacă nu poți. Dar te voi iubi toată viața.

Fiecare cuvânt, pătrundea în mine, ca o undă blândă și persistentă, trezind în suflet o emoție pe care nici rațiunea nu putea să o alunge. Și în acele zile, conversațiile noastre au devenit un ritual: diminețile începeau cu un mesaj de la el, iar seara se încheia cu cuvinte ce lăsau în urmă un ecou de dor și promisiune. Fiecare „bună dimineața” era o rază de soare ce se strecură printre perdele, iar fiecare „noapte bună” vibra ca o melodie neterminată, dar fermecătoare. Uneori îmi scria și peste zi, sau îmi făcea mici surprize, evident, tot în scris.

Zilele curgeau lin, ca un izvor limpede. Îi povesteam despre poeziile mele, despre cărțile publicate și despre schițele rapide care prindeau viață pe hârtie, sau picturile mele în ulei sau în acrilic. El îmi împărtășea poeziile lui nepublicate, cuvinte fine, delicate ca niște petale de flori ce nu părăsiseră încă ramura timpului. În aceste schimburi, se năștea un univers al nostru, unde fiecare mesaj devenea un pod între două inimi.

Totuși, chiar în aceste momente de apropiere, mintea mea rămânea vigilentă: diferența de vârstă, experiențele diferite, culturi diferite, așteptările contradictorii. Dar ceva în felul în care mă privea dincolo de ecran, ceva în tonul lui calm și sincer, făcea ca temerele să se estompeze, lăsând loc doar pentru simțire pură.

În acele zile, dragostea nu mai era doar un cuvânt. Era o lumină care pătrundea prin zidurile rațiunii. O

promisiune tăcută că cineva mă vedea, mă înțelegea și mă simțea cu adevărat. Fiecare mesaj purta cu el, un fior de dor. Fiecare răspuns era ca o mână întinsă în întuneric și astfel, între emoții contradictorii, spații digitale și lumini intermitente de ecran, conexiunea noastră creștea invizibilă pentru lume. Dar intens în inima mea. Fiecare zi însemna o nouă pagină scrisă în secret, un început care promitea că povestea noastră nu se va opri aici.

Prima gelozie

Luna decembrie m-a prins din nou în Germania la un nou loc de muncă, nu aproape de el, așa cum și-ar fi dorit, sau cum îmi doream și eu, dealtfel. Ne despărțeau 500 de kilometri, dar simplul fapt că eram în aceeași țară, crea în sinea lui și în sinea mea, iluzia unei apropiieri. Ca și cum distanța ar fi devenit mai mică doar pentru că harta ne punea în același contur.

Zilele au trecut repede, purtate de mesaje scurte, dar calde. Între noi se năștea ceva fragil, o legătură care nu avea încă nume, dar care respira prin cuvinte. Fiecare „ce faci?” era ca o atingere de la distanță, fiecare răspuns venea ca confirmare că nu dispărașem unul din viața celuilalt.

S-a apropiat Crăciunul și a trecut la fel de repede, aproape pe nesimțite. El era cu familia lui, formată dintr-un frate și mama lor, iar eu cu munca mea. Două lumi paralele, care se salutau din când în când printr-un ecran mic, rece, dar viu. Nu i-am dat atunci prea multă importanță distanței. Îmi spuneam că e normal, că începuturile au mereu ritmul lor, că lucrurile se așează în timp.

Dar în spatele acestei liniști aparente, ceva se construia fără să-mi dau seama: așteptarea.

Și a venit ajunul de Revelion.